

ETHEL M. DELL

Känen ritarinsa

ETHEL M. DELL

*Hänen
ritarinsa*

 SAGA
EGMONT

Ethel M. Dell

Hänen ritarinsa

SAGA Egmont

Hänen ritarinsa
Translated by
Väinö Nyman
Original title
The Serpent in The Garden
Cover image: Shutterstock
Copyright © 2020 SAGA Egmont
All rights reserved
ISBN: 9788726311983

1. e-book edition, 2020
Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont,
www.egmont.com

Ensimmäinen luku.

Pierre Ronceau vetäisi syvän sauhun savukkeestaan ja puhalsi sitten muutamia savurenkaita ilmaan. Hän istui mukavassa asennossa katsellen merelle, mutta kuitenkin hän näytti syventyneen miettimään jotakin. Hänen suunsa, jonka ylähuulella oli lyhyet viikset, ilmaisi huumorintajua, mutta myöskin määrätynlaista vakavuutta, samoin kuin koko hänen hyvinkehittynyt olemuksensakin. Pelkkä hänen kätensä liike, kun hän löi kuoliaaksi polvelleen lentäneen karpäsen, osoitti, että hän oli mies, joka osasi iskeä tarpeen vaatiessa.

— Hyvin tehty! rauhallinen ääni huomautti hänen vierellään.

Pierre hymyili miellyttävällä tavallaan.

— Vai niin, sinä olet herännyt. Toivon, ettei energiani häiritse sinua liiaksi.

— Sinä ole aivan kuin kone, toinen vastasi. — Mutta viimeisen puolen tunnin ajan olet sentään pysynyt hyvin alallasi.

Viimeinen puhuja oli aivankuin hieman kömpelö koiranpentu Pierreen verrattuna. Hän oli kaksikymmentäneljävuotias, kaksitoista vuotta Pierreä nuorempi, sinisilmäinen ja vaaleatukkainen. Hänessä ei näkynyt Pierrelle luonteenomaista terävyyttä, mutta hänkin näytti urheilijalta ja hänessä oli määrätynlaista viehätystä.

Pierre katseli häntä tutkivasi.

— Tiedätkö, Peter, kun alat lähestyä viittäkymmentä, olet varmasti hyvin lihava ja painava.

— Älä välitä siitä, Peter vastasi välinpitämättömästi. — Viisikymmenvuotiaana sinä itse olet varmasti kuin kuivettunut sitruuna, laiha ja hyvin tarmokas.

Pierre hymyili.

— Niinkö luulet? Minä puolestani epäilen, etten eläkään niin vanhaksi. Maailmassa on liian paljon niitä, jotka janoavat minun vertani.

— Pierre, eikö olisi viisainta, että lopettaisit vaarallisen työsi? Peter sanoi vakavana. — Nyt olisi todellakin jo aika sinun hankkia turvallisempi toimi, kenties vaihteeksi Englannissa.

— Ettäkö minä jättäisin työni! Ei, pikkuveli, tunnet minut kovin huonosti, jos kuvittelet, että minä voisin ajatellakaan sellaista.

Hän hymyili, mutta hänen katseestaan kävi ilmi, että Peterin oli turhaa yrittää saada häntä muuttamaan mielensä.

— Minä olen aivan tosissani, Peter sanoi kuitenkin. — Me olemme aina viihtyneet hyvin yhdessä, ja minulla on riittävästi rahaa meille molemmille. Minä inhoan likaista työtäsi. Sinä olet saavuttanut hyvän nimen — tarpeeksi tunnetun, jotta voisit nyt asettua lepäämään laakereillasi. Sillä on totta, että vastustajasi himoitsevat henkeäsi.

— Minä en pelkää, Pierre sanoi. — Sinun mielestäsi minun työni on likaista ja epämiellyttävää. Mutta sinä erehdyt siinä. Minähän työskentelen puhdistakseni maailman väkivallasta ja vääryydestä. Ja minun mielestäni se on parempaa työtä kuin kädet ristissä istuminen. Minä en jaksaisi kestää toimettomuutta. Aivoillani täytyy olla säännöllistä työtä. On tietenkin eri asia ottaa silloin tällöin lomaa, mutta työni lopettamisesta ei tule mitään...

Peterin kasvoilla oli hyväntahtoinen hymy.

— Eivät sentään tyhjäntoimittajatkaan ole aivan virattomia, hän sanoi. — Kun sinä olet puhdistanut

maailman kaikesta pahasta, niin voit tulla minun luokseni nauttimaan hyvin ansaitsemaasi lepoa.

— Ellei vaara olisi niin suuri, toivoisin todella, että me voisimme työskennellä yhdessä, Pierre sanoi mieltäväisenä.

— Sinä olet älykäs, mutta hieman liian veltto. Siinä oppisit käyttämään paremmin aivojasi. Mutta sinähän olet englantilainen, ja kaikki englantilaiset ovat hiukan erilaisia kuin me ranskalaiset.

— Sinä olet itsekkin puoliksi englantilainen, Peter intti. — Ethän voi kieltää äitisi englantilaista syntyperää.

— Olet oikeassa, Pierre sanoi hymyillen, — mutta siitä huolimatta minussa ei ole paljonkaan englantilaista. Minä olen Ronceau läpikotaisin. Äitimme oli vain lapsi, kun minä synnyin. Hänen englantilaisuutensa ei jättänyt jälkeä minuun. Vasta kun hän meni naimisiin maanmiehensä kanssa, ja sinä synnyit, hän oli kypsynyt nainen. Ja sinä oletkin perinyt hänen ulkonäkönsä, samoin kuin hänen kasvatuksensa on jättänyt jälkensä sinuun. Ehkäpä juuri sen vuoksi hänen nuorin poikansa on aina ollut hänen lempilapsensa.

— Nyt olet epäoikeudenmukainen, Pierre, Peter vastusti.

— Mutta rehellinen, Pierre sanoi ystävällisesti. — En ole koskaan ollut siitä pahoillani. Olen ymmärtänyt sen täydellisesti. Äitimme oli englantilainen sormenpäitään myöten, ja hänen avioliittonsa isäni kanssa oli niin lyhyt. Mikä muuten olikin kai parasta. Isäni oli liian paljon vanhempi äitiä, liian tyrannimainen ja omavaltainen. Heidän avioliittonsa olisi ehkä päättynyt murhenäytelmään, jos isä olisi saanut elää kauemmin.

— Sinä et ole onneksi kuitenkaan perinyt noita isäsi ominaisuuksia, Peter huomautti.

— Niinkö? Ehkäpä et tunne minua oikein. Tiedän, että olen ollut aina kiltti sinua kohtaan, Peter, mutta ammatissani ei käy päinsä olla aina vain kiltti.

— Tule, Pierre, mennään uimaan, Peter ehdotti venytellen.

— Se ei olekaan typerä ehdotus, Pierre sanoi nousten.

Päivä oli ollut hyvin lämmin, ja veljekset olivat viettäneet sen suurin piirtein sisällä. He olivat keskustelleet, lukeneet ja viihtyneet hyvin toistensa seurassa. Pierren loma oli lyhyt. Hän ei tiennyt koskaan, milloin sai kutsun takaisin työhön Senvuoksi Peter Dunrobert oli tullut Rivieralle saadakseen tavata häntä.

Peter ei ollut erikoisen ihastunut matkustelemiseen. Hän oli kerran tehnyt matkan maailman ympäri vain Pierren mieliksi, mutta hänellä oli ollut kova kiire kotiin ehtiäkseen ottamaan osaa metsästykseen, ennenkuin kausi oli lopussa. Eikä hän ollut senjälkeen tuntenut erikoista halua pitkille matkoille.

Hän uskoi itse olevansa täysiverinen englantilainen, ja tähän saakka hänen elämänsä olikin kulkenut suoraa, mutkatonta latuaan. Hän oli rikas, sillä hän oli perinyt erään Englannin vanhimmista ja parhaiten hoidetuista tiloista. Hänen ainoa toivonsa oli saada maatila pysymään samassa kunnossa, kuin se oli silloin, kun hän sai sen haltuunsa. Hän rakasti maata enemmän kuin mitään muuta. Hän vaikutti vanhemmalta kuin mitä oli, ja kaikki ihmiset, jotka joutuivat kosketuksiin hänen kanssaan, tiesivät, että hänen sanaansa saattoi ehdottomasti luottaa.

Pierre, joka tunsi maailman pahuuden, ihaili Peterin kykyä elää yksin. Äitinsä kuolinvuoteen ääressä kaksitoista vuotta sitten Pierre oli luvannut huolehtia Peteristä, ja hän oli pitänyt sanansa. He olivat todellisia ystäviä, vaikka olosuhteiden pakosta he joutuivat olemaan paljon erossa.

Pierre oli päässyt pitkälle urallaan salaisena poliisina. Ja kykeneväisyytensä ansiosta hän sai usein mitä odottamattomimpiin aikoihin käskyn matkustaa maailman

eri osiin. Hänen elämänsä oli hyvin jännittävää ja vaihtelevaista.

He kulkivat yhdessä rannalla. Peter piti kättään vanhemman veljensä olalla. Veljesten ilmestyminen rannalle oli kuin merkki toisille kylpijöille heittäytyä veteen. Peter ui pitkin, voimakkain vedoin merelle ja katseli hieman ylimielisenä ympärilleen.

Pierre naurahti hänelle.

— Eivät varmasti monetkaan kykene pysyttelemään perässäsi, hän sanoi. — Täällä saamme varmasti olla kahden.

— Että koko ihmiskunnan pitääkin kylpeä juuri täällä! Peter huokasi. — Mutta on sinun syytäsi, Pierre, että mekin olemme täällä. Jos sinä olisit tullut minun luokseni, meillä olisi ollut taivaallista, eikä yhtään ihmistä vaivana. Minun maatilallani olisi ollut todella ihanaa, ajattele esimerkiksi, millainen ponnahduslauta!

— Ihanaa kyllä, mutta epämiellyttävän kylmää, Pierre sanoi. — Siellä on kaikki niin varmaa, puhdasta ja kirotn englantilaista.

— Minä opettaisin sinut lyhyessä ajassa hyppäämään tyylipuhtaasti, Pierre.

Pierre naurpi iloisesti.

— Nyt minä uin takaisin rantaan, hän huusi. — En halua uida niemen kärkeen saakka. Sitä sanotaan muuten Seireenienniemeksi ja vesi on sen ympärillä täynnä vaarallisia pyörteitä. Katso vain, ettet joudu niihin!

Peter heilutti iloisesti Pierrelle ja lähti uimaan pitkin, liukuvien vedoin ulommalle. Hänen edessään oli meri tyynenä kuin pieni sisäjärvi. Hän alkoi lähestyä Seireeniennientä. Koko tuon luotoisen niemen omisti eräs italialainen aatelismies. Kaikki ihmiset täällä puhuivat „Il Contesta” tai „Le Comtesta”. Hän oli hyvin erikoinen herra, joka vietti suurimman osan ajastaan Monte Carllossa ja

pistäytyi silloin tällöin Sainte Margueriten kasinolla, joka oli aivan läheisyydessä.

Kreivin huvila sijaitsi korkealla, kallioisella niemellä. Se oli niin tuuheitten pensaitten ja puitten suojassa, että sitä tuskin erotti mereltä. Pitkät kukkapengermät ympäröivät huvilan, ja niissä kasvoi loistava valikoima erivärisiä kukkia. Mereltä käsin oli melkein mahdotonta kiivetä niemelle, sillä rantakalliot laskeutuivat aivan jyrkästi mereen.

Peter lisäsi vauhtia. Hän oli kokonaan unohtanut Pierren varoitukset. Hän oli jo melkein niemen kärjessä, kun hän yhtäkkiä tunsu meren käyvän virtaiseksi, tuuli oli alkanut puhalttaa, ja vesi oli huomattavasti kylmempää kuin lahden pohjukassa.

Yhtäkkiä Peteristä tuntui, niinkuin joku olisi tarttunut hänen jalkoihinsa ja alkanut vetää häntä pinnan alle. Peter ponnisteli kaikin voimin uhkaavia virtoja vastaan ja koetti pitää päänsä veden päällä. Hän oli nyt jo aivan lähellä rantaa, mutta voimakkaat, kuohuvat pyörteet tahtoivat itsepäisesti painaa hänet pinnan alle. Vähitellen Peter alkoi käsittää, että hänen asemansa oli todella hyvin vakava. Ainoa mahdollisuus selviytyä elävänä pyörteestä oli yrittää luotoiselle rannalle. Hänen voimansa vähenivät joka hetki, mutta hän taisteli sisukkaasti, sillä nyt oli kysymys elämästä tai kuolemasta.

Yhtäkkiä voimakas aalto nosti hänet korkealle ilmaan. Laskeva aurinko häikäisi hetken hänen silmiään. Sitten kaikki mustui, ja hän tunsu vaipuvansa syvyyteen. Sitten yhtäkkiä hän tunsu päässeensä eroon pyörteestä ja alkoi kohota hitaasti pinnalle.

Peter henkäisi syvään. Vesi kuohui edelleenkin hänen ympärillään. Hän alkoi varovaisesti uida ja pääsi viimein rannalle. Lopen uupuneena Peter heittäytyi pitkäkseen rannalle.

Kylmä tuulenpuuska sai Peterin nousemaan ja katsomaan ympärilleen. Aurinko oli jo laskenut, ja kullanpunainen iltarusko kuvastui mereen. Hän huomasi joutuneensa jonkinlaiseen onkaloon, mutta samassa hänen huomionsa kiintyi käheään, rukoilevaan ääneen, joka tuntui kuuluvan jostain hänen yläpuoleltaan. Joku puhui englantia, mutta ihmeellisen katkonaisesti. Tuntui siltä, kuin puhujan olisi vaikeata saada sanoja suustaan.

— Gaspere! Ajattele, että hän on niin nuori ja kokematon. Tämä paikka ei ole sopiva hänelle.

Miehen ääni vastasi:

— Minä en usko ollenkaan, että nykyajan nuoriso olisi niin kokematonta. Minä olen aina ollut sitä mieltä, että tämä uusi sukupolvi on syntynyt vanhana ja kokeneena.

— Sinä et halua ymmärtää, mitä minä tarkoitan, nainen sanoi. — Hän on puhdas ja viaton. Hänen tähänastinen maailmansa on käsittänyt vain koulun, jossa hän on asunut ja elänyt.

Mies nauroi ivallisesti.

Peter oli hiipinyt varovaisesti kauemmaksi rannalta peläten tulewansa huomatuksi. Hän vapisi kylmästä, mutta keskustelu kiinnosti häntä, ja hän päätti jäädä kuuntelemaan. Hänen ympärillään oli hyvin kaunista. Kallionkolossa kasvoi mitä ihmeellisimpiä kukkia, ja sinne tänne oli muodostettu kauniita terasseja, mutta Peteristä tuntui tunnelma ihmeellisen oudolta.

Peter hiipi lähemmäksi puhujia. Yhtäkkiä hän kuuli moottoriveneen äänen. Pierre oli varmaankin lähtenyt etsimään häntä. Hänen täytyisi päästä mahdollisimman pian hotelliin ilmoittamaan, ettei hänen tähtensä tarvitsisi huolestua. Hän hätkähti kuullessaan Gaspareksi nimitetyn miehen puhuvan jälleen:

— Mikähän hölmö ajaa noin lähelle luotoja? Sehän merkitsee kuolemaa hänelle. Mutta mitäpä tuosta. Maailma

on täynnä ihmisiä, niin että yksi enemmän tai vähemmän ei merkitse mitään.

— Etkö varoittaisi heitä? nainen kysyi. — Niemen ympäristössä liikkuminenhan on hengenvaarallista.

Mies naurahti lyhyesti.

— En aio varoittaa enkä auttaa ketään.

Moottoriveneen ääni eteni. Vene oli ilmeisesti selviytynyt karikosta ja ajanut ohitse.

— Se selviytyi, nainen sanoi keventyneenä.

— Uhkarohkeat pääsevät aina ehjin nahoin, mutta mitä me välittäisimme heistä. Minun oma asemani on paljon vaarallisempi. Hän puhui äänekkäästi ja uhmaten.

— Hiljaa, Gaspore, joku voi kuunnella meitä. Vakoilijoitahan on kaikkialla. Ei voi koskaan tietää, milloin joku heistä on lähellä.

— Niin, ehkäpä joku ranskalainen etsivä ryömii pensaikossa kuunnellen meitä. Mutta kukaan ei saa kiinni Gaspore di Voltanoa hänen omassa puutarhassaan. Hän on vanha kettu, pidä se mielessäsi.

Mies nousi, ja Peter saattoi nähdä hänet. Hän oli keskimittainen, ja hänen huoleton liikehtimistapansa ilmaisi hänen olevan voimakkaan ja älykkään. Peter ei kuitenkaan erottanut hänen kasvojaan pimeässä.

— No niin, mies sanoi. — Mitä me siis teemme Gabriellelle?

— Olen jo kauan odottanut tilaisuutta puhua hänestä kanssasi. Mutta sinullahan ei ole koskaan aikaa.

— No, nyt minulla on aikaa. Mutta mitä haluat oikeastaan? Ellet tahdo antaa hänen tulla tänne, niin alan aavistaa, että haluat tavata hänet jossain muualla.

— Niin, Gaspore. Peter näki naisen, kädet vetoavasti ojennettuina, astuvan miestä kohti. — Sinä olet ollut aina kiltti minua kohtaan, enkä enää unohda sitä koskaan. Mutta nyt kun hän on täysi-ikäinen...

— Täysi-ikäinen! Mies keskeytti hänet lyhyesti. — Minä luulin, että hän on pikkutyttö, niinhän sinä olet aina sanonut.

— Niin, se oli kymmenen vuotta sitten. Pikkutyttöni on jo täysi nainen. Hän on täyttänyt yhdeksäntoista vuotta.

— Onko siitä todellakin jo kymmenen vuotta, kun sinä tulit tänne?

— On, ja minä olen nähnyt hänet vain kaksi kertaa koko tänä aikana. Mutta nyt minun täytyy päästä tapaamaan häntä. Enkö voisi saada matkustaa hänen luokseen? Vain lyhyeksi ajaksi, että saisin hiukan järjestää hänen tulevaisuuttaan. Hän on nyt tarpeeksi vanha tullakseen yksin toimeen.

— Minä en kai saa mitään rauhaa, ellet sinä pääse matkustamaan, mutta sinun on samalla toimitettava eräs tärkeä asia minulle. Saat osoitteen lähtiessäsi.

— Oi, Gaspare, päästä minut sellaisesta! nainen sanoi kiihtyneenä. — Eikö joku muu voisi tehdä sitä?

— Jos lähettäisin jonkun toisen, mies nauroi ivallisesti, — hänet ammuttaisiin heti. Mutta viatonta naista, joka matkustaa tapaamaan tyttärtään, ei kukaan osaa epäillä. Tyttöhän voi matkustaa Pariisiin, niin sinä voit samalla suorittaa tämän asian.

— Ei, Gaspare, minä en voi tehdä sitä. Minä olen aivan liiaksi perillä noista asioista voidakseni olla hetkeäkään rauhallinen.

— Mitä huonommin tunnet sopivasi tehtävään, sitä paremmin sen suoritat. Tässä sinulla on tilaisuus osoittaa hiukan kiitollisuuttasi minulle. Tule nyt, mennään sisälle. Sinähän pelkää aina vakoilijoita.

Mies ja nainen poistuivat, ja Peter näki naisen nojautuvan miestä vasten. Näytti siltä, kuin hänen olisi vaikeata kävellä.

Kun Peter palasi hotelliin, hän sai kuulla, että siellä oli oltu hyvin levottomia hänen tähtensä ja että Pierre oli vuokrannut moottoriveneen ja lähtenyt etsimään häntä.

Palattuaan Pierre moitti häntä isällisesti siitä, että hän oli uinut vaaralliselle niemelle, mutta Peter huomasi samalla, että Pierre oli utelias kuulemaan, mitä oli tapahtunut.

Peter oli ollut kuumassa kylvyssä ja tunsi taas olonsa kaikin puolin mukavaksi. He istuivat poltellen mukavissa nojatuoleissaan.

— Näen silmiesi ilmeestä, että olet kokenut jotain hyvin erikoista, Pierre sanoi, — ja haluan vain huomauttaa sinulle, että Gaspard di Voltano, joka omistaa niemen, on hyvin vaarallinen mies, vallankumouksellinen, joka tuntee suurta mielenkiintoa minua — ja maata kohtaan. Juuri hänen tähtensä olen täällä vangitakseni hänet ja koko hänen joukkueensa, ja tällä kerralla aion myöskin onnistua siinä.

— Kerron sinulle kaiken, mutta sano ensiksi, kuka tuo nainen on.

— Näitkö hänet? Pierren silmät loistivat innostuksesta.

— Puhuitko hänen kanssaan?

— En puhunut kissankaan kanssa, mutta minä näin hänet. Enhän tietenkään uskaltanut näyttäytyä, vaan pysyttelin piilossa. Hän on kai muuten englantilainen?

— Niin on, Pierre vastasi, mutta kukaan ei ole koskaan nähnyt häntä. Hän on ollut kreivin luona jo monta vuotta. Mutta kerrohan nyt, mitä kuult.

Peter kertoi, ja Pierre kuunteli kiinnostuneena. Kun Peter oli lopettanut, Pierre sanoi:

— Kreivi ja minä olemme vanhoja vihollisia, ja tämä sinun tiedonantosi on hyvin arvokas minulle. Olet kai kuullut puhuttavan sanomalehdestä, jonka nimi on

LaChasse? Minulla on tapana avustaa sitä hiukan, ja nyt sinä saat auttaa minua.

— Hyvä on, Peter sanoi, — milloin me matkustamme Pariisiin?

— Sinä et matkusta ollenkaan Pariisiin, vaan sinä matkustat Calaisiin ja tapaat siellä tuon nuoren tytön. Jokainen tietää, että äiti on Gaspard di Voltanon sihteeri, ja ilmeisesti tytärkin tietää sen. Tytön nimi on Gabrielle Dermot. Hän on kuuluisan englantilaisen astronoomin Quentin Dermotin tytär. Isä kuoli useita vuosia sitten, vähän senjälkeen, kun Gabriellen äiti jätti hänet!

— Quentin Dermot! Peter huudahti. — Hän oli jotain kaukaista sukua isälleni. Tapasin kerran hänet ollessani pieni poika. Ja olen tavannut Gabriellenkin. Hän oli hyvin kaunis ja suloinen. Etkö sinä ole tavannut heitä?

— En ole, Pierre vastasi. — Mutta luulen, että Quentin rakasti suuresti vaimoaan. Mutta hän eli liiaksi omassa maailmassaan, jotta tämä olisi viihtynyt hänen seurassaan. Hänen vaimonsa oli jollain tavoin hyvin itsenäinen, ja hän halusi tulla yksin toimeen. Ehkäpä hän juuri sen vuoksi joutui di Voltanon sihteeriksi. Tyttö on asunut koko ajan Englannissa, ja koska isä ei jättänyt mitään rahoja jälkeensä, hänen äitinsä on kai huolehtinut hänestä. Nyt sinun täytyy yrittää tutustua tyttöön, minkä jälkeen ei liene vaikeata tavata myös hänen äitiään.

— Tuo kuulostaa epämiellyttävältä, Peter sanoi. — Nainen ei vaikuttanut ollenkaan kiinnostuneelta asiaan, ehkäpä hän ei otakaan suorittaakseen sitä.

— Minä tunnen kyllä Voltanon. Hän saa aina tahtonsa lävitse. Jos vain saamme käsiimme äidin, kun hän tulee Pariisiin, kreivin satu on pian lopussa.

Pierre nousi.

— Onnittelen itseäni, että olen saanut noin hyvän avustajan, hän sanoi, — mutta nyt me menemme jonnekin

tanssimaan, ettemme ala herättää epäluuloja.

Toinen luku.

Peter seiso i viikkoa myöhemmin yksin Calaisin satamassa odottamassa Englannin laivaa. Hänellä oli kädessään pieni matkalaukku ja olkapäänsä yli riippuvassa hihnassa kamera.

Peter oli nyt seitsemättötoista kertaa satamassa, mutta kukaan ei näyttönyt kiinnittövän huomiotaan häneen. Englannista tuli hyvin vähän matkustajia, paljon useampia matkusti Ranskasta Englantiin, mutta hehän eivät kiinnostaneet Peteriä. Alussa Peter oli ollut ihastunut tehtäväänsä, mutta monet pettymykset ja pitkä odotusaika olivat saaneet hänet kyllästymään siihen. Ellei hän olisi tiennyt, että Pierre luotti häneen, hän olisi jo aikoja sitten jättönyt koko homman.

Saapuvan laivan kimeä vihellys herätti sataman eloon. Joukko tullivirkailijoita juoksi ulos tullirakennuksesta, ja vastassaolijat kiiruhtivat laiturille.

Oli niin tiheä sumu, että Peter erotti vain hämörästi laivan ääri viivat, kun se laski satamaan. Hän oli sinä päivänä jo toisen kerran laivaa vastassa, ja hän oli luopunut jo kaikesta toivosta. Hän näki joidenkin epäselvien olentojen liikkuvan kannella, mutta hän oli aivan varma siitä, ettei se, ketä hän odotti, ollut tänäänkään matkustajien joukossa. Peter päätti matkustaa Pariisiin heti seuraavassa junassa ja sanoa Pierrelle, ettei hän kestänyt enää tällaista odottamista. Hänestä oli pelkkää ajan tuhlaamista seisoa kerran toisensa jälkeen satamassa odottamassa tyttöä, joka ei koskaan tullut. Paljon

mieluummin hän matkustaisi kotiin metsästämään. Pierre selviytyisi kyllä yksinkin asiasta.

Pierren ohjeiden mukaan Peter otti esille kameran ottaakseen kuvan maihin nousevista. Hän astui myöskin lähemmäksi nähdäkseen heidät paremmin. Vaikka hän olikin nyt viimeistä kertaa täällä, hän halusi tehdä työnsä perusteellisesti. Satoi hiljaa, ja kylmä, suolainen merituuli puhalsi läpi luiden ja ytimien. Matkustajat kiiruhtivat maihin, ja ihmeellinen ranskan- ja englanninkielen sekoitus kaikui Peterin korviin.

Kukaan ei kiinnittänyt huomiota Peteriin. Jokainen koetti vain kiiruhtaa niin nopeasti kuin mahdollista tullirakennuksen suojaan. Peter katseli tutkivasti jokaisen kasvoja ja sadatteli itsekseen, että oli suostunut Pierren typerään suunnitelmaan.

— Mutta tätä en tee enää toista kertaa, hän päätti itsekseen, mutta samassa hän huomasi hoikan, punaiseen sadetakkiin pukeutuneen olennon laskeutuvan alas laivasta. Hän kulki rauhallisesti. Sade ja kylmä tuuli eivät näyttäneet häiritsevän häntä. Hän oli hyvin suloisen näköinen, ja hänen liikkeensä olivat viehättävät.

Ennenkuin hän oli ehtinyt laiturille, hänen katseensa kiintyi Peteriin. Hän näytti etsivän jotakuta. Hän oli hyvin nuoren näköinen, yhtä hyvin neljän kuin yhdeksäntoistavuotiaan näköinen.

Tyttö näkyi matkustavan aivan yksin. Kun hän oli päässyt Peterin kohdalle, hän pysähtyi ja kääntyi Peterin puoleen.

— Odotatteko kenties jotakuta? hän kysyi. — Ette suinkaan vain odota minua?

Peter nosti hattua ja tervehti. Tyttö oli ihmeellisen suloinen näin läheltäkin katsottuna. Mutta vaikka hän oli nuoren ja lapsellisen näköinen, hänen käyttöksensä oli arvokasta ja puoleensavetävää.

— En tiedä, Peter sanoi hämillään. — Minä odotan Miss Dermotia.

— Minä olen Miss Dermot, tyttö sanoi ja ojensi kätensä Peterille.

Hänen kätensä oli niin pieni, että se hävisi kokonaan Peterin suureen kouraan. Peter ei ollut osannut odottaakaan, että tyttö olisi noin ihastuttava.

— Oli hauskaa, että tapasin teidät, Peter sanoi. — Onko teillä passinne esillä?

— On, mutta minä en tiedä, miten täällä käyttäydytään. Minulla on hiukan matkatavaraakin mukamani.

— Minä järjestän kyllä sen asian, Peter sanoi. — Tulkaa tänne. On parasta mennä katon alle niin pian kuin mahdollista tällaisessa ilmassa.

— Ei tämä minua vahingoita. Toivon vain, ettei teidän ole tarvinnut odottaa kovin kauan.

Peter ei sanonut, miten kauan hän todellisuudessa oli odottanut. Mutta hän tunsii olevansa edelleenkin hieman hämillään.

— Niin, laiva kai myöhästyi hiukan, hän sanoi vain. — Merellä lienee paljon sumua.

— Siellä on niin tiheä sumu, ettei näe kättä edessään, tyttö vastasi. — Mutta miten äitini voi?

Peter epäröi hetken, mutta sitten hän vastasi päättäväisesti:

— Pelkään, ettei hän ole aivan terve.

— Niin, he eivät tietenkään halunneet puhua siitä teille. Toivon vain, että saan tavata hänet pian. Olitte kovin ystävällinen, kun tulitte minua vastaan. Mikä teidän nimenne olikaan? Minä olen Gabrielle Dermot.

— Ja minun nimeni on Peter Dunrobert, Peter sanoi. — Emmekö voisi olla sinät jo heti alusta alkaen, meidän olemme kaukaisia serkkuja keskenämme?

— Oletko sinä todellakin minun serkkuni? Gabrielle kysyi. — Mutta miten he saivat käsiinsä sinut?

— Aivan sattumalta, Peter sanoi hilpeästi. — Ja olen iloinen, jos minusta on jotakin hyötyä sinulle. Onko sinulla mitään tullattavaa?

— Minulla ei ole mitään, mistä tarvitsee maksaa tullia, mutta tästä saat matkalaukkujeni avaimet.

Hän otti esille avaimensa ja ojensi ne Peterille.

Hänen luottamuksensa oli suorastaan liikuttavaa. Peter oli iloinen siitä, vaikka hän tunsi samalla olonsa hieman epämiellyttäväksi.

— Nyt sinun täytyy saada jotakin lämmintä juotavaa, Peter sanot. — Meillä on runsaasti aikaa. Miten matkasi muuten sujui?

— Oli aivan tyyntä, ja minä olin kannella koko matkan.

Peter saattoi Gabriellen lähellä olevaan pieneen kahvilaan. He löysivät syrjäisen nurkkauksen, jonne Gabrielle istuutui.

— Minä hankin sinulle teetä ja sitten menen huolehtimaan matkatavaroistasi, Peter sanoi.

Kun Gabrielle oli saanut teensä, Peter meni hakemaan hänen matkalaukkujaan. Hän oli iloinen saadessaan hiukan selvitellä ajatuksiaan, sillä tilanne oli kieltämättä hieman kiusallinen. Gabriellen luottamuksellisuus sai Peterin tuntemaan itsensä melkein roistoksi, ja hän toivoikin, ettei olisi ollenkaan sekaantunut koko juttuun.

Kun Gabriellen matkalaukut oli tullattu, Peter tunsi olonsa hieman paremmaksi. Eihän hän ollut tehnyt mitään suorastaan pahaa. Hänhän oli vain auttanut Gabrielleä.

Gabrielle odotti Peteriä siellä, minne Peter oli jättänyt hänet. Ja kun hän huomasi Peterin, hänen kasvoilleen levisi keveä puna.

— Oli todellakin suurenmoista, että teit tuon kaiken puolestani, hän sanoi. — Minusta oli hieman

epämiellyttävää matkustaa tänne yksin, sillä en ole koskaan ennen ollut ulkomailla.

— Kunhan vain osaa kielen, ei ole mitään hätää, Peter vakuutti hymyillen. — Mutta nyt meidän on hankittava itsellemme junapaikat.

Asema ei ollutkaan kaukana, ja Peter yritti saada parhaimmat mahdolliset paikat. Juna oli tungokseen saakka täynnä; kuten tavallisesti, mutta Peterin onnistui kuitenkin saada ikkunanvieripaikka Gabriellelle. Hän nosti laukkunsa ja kameransa hyllylle huokaisten helpotuksesta.

— Oletko ottanut valokuvia? Gabrielle kysyi.

— En tänään. Oli aivan liian pimeätä. Mutta ei kai sinua palele? Miksei sinulla ole päällystakkia mukanas?

— Hyvä ystävä, minä en tarvitse sitä. Minusta on kauheata, kun matkustaessa on paljon tavaroita mukana. Koko aikana ei ehdi muuta kuin huolehtia, ettei vain unohda mitään minnekään.

— Minä olen aivan samaa mieltä.

— Minä en tarvitse paljon matkatavaroita, sillä en usko viipyväni täällä kauan. Onko muuten todellakin mahdollista, että kreivi tarvitsee kaksi sihteeriä?

— On kai, Peter vastasi.

Gabrielle vilkaisi häneen.

Etkö sinä kuulukaan heihin? hän kysyi.

— En oikeastaan. Minusta tulee sanomalehtimies.

— Sanomalehtimies! Gabrielle toisti innostuneena.— Älä nyt! Kerro siitä jotakin!

Peter nieleskeli pari kertaa, mutta ennenkuin hän ehti vastata, lapsirikas ranskalainen perhe tunkeutui vaununostoon, ja senjälkeen oli mahdotonta saada kuuluville omaa ääntään. Peter ja Gabrielle luopuivat yrityksestäkin. He tyytyivät vain hymyilemään toisilleen.

Vielä senkin jälkeen, kun juna oli lähtenyt liikkeelle, kesti kauan, ennenkuin perhe rauhoittui. Gabrielle istui vaieten